

Egy hónap Berlinben

Mi nyolcan azt hiszem, elmondhatjuk magunkról, hogy szerencsések vagyunk, ugyanis nem mindenkinek nyílik lehetősége arra, hogy egy másik országban töltsse el a gyakorlatát.

A kiutazásunkat hosszú ideig tartó felkészülés előzte meg német nyelvből és szakmából egyaránt. A szorgos tanulás meg is hozta gyümölcsét, mert alkalmasnak találtak minket a berlini gyakorlat elvégzésére. A hír hallatán félelem és öröm egyaránt költözött a szívünkben, hiszen egy idegen országról, egy idegen városról,

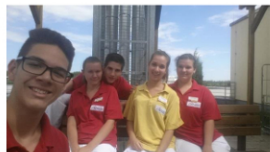

csupa idegen emberről és egy merőben más nyelvről volt szó.

Június 26-án elérkezett az indulás napja, és már alig vártuk a nyolc órát, hogy végre az állomáson lehessünk. Az indulás előtti pillanatokban átvettük az összes erőt a Váciaktól, a tanároktól és a szülőktől, háromnegyed kilenckor pedig már a vonatról csodáltuk a lenyugvó nap csodálatos játékát. A reggeli ébredés után pár órával már a berlini főpályaudvaron voltunk, ahol Gutsche úr, a gyakorlati oktatásvezetőnk várt minket. A szállásra érve mindenki felhívta a szülőket, hogy szerencsésen megérkeztünk és jól vagyunk, majd ezt követően a tanárnővel nyakunkba vettük a várost és rengeteg nevezetességet néztünk meg.

A következő napokban a Renafan Akadémián tanultunk új és praktikus módszereket az idősgondozásról, és az idősekkel, valamint a kollégákkal történő megfelelő kommunikációról, ami a gyakorlatunk során igen hasznosnak bizonyult. Az első hetünk tehát felfedezésből, tanulásból és az ismerkedésről szólt.

A második héten megkezdődött lényegében az a dolog, amiért ott voltunk – a munka. Már mindenki nagyon várta az első napot, mert kíváncsiak voltunk az otthonra, az emberekre, a mentorainkra, a kollégákra és természetesen arra, hogy hogyan fogunk kommunikálni. Három szint állt rendelkezésünkre az idősök otthonában, így az első és a második szinten három és a harmadik szinten két ember kapott helyet. Dóri, Balázs és jómagam a 2. emeleten voltunk, ahol nagy örömmel fogadtak az ott dolgozók és a lakók is.

A köszöntés után mindenki követte a mentorát a szobákba és ahol csak tudtunk segítünk. A munkaidő végén az ebédlőben találkoztunk a többiekkel, ahol mindenki arcán látszott a megnyugvás az emeleteken tapasztalt pozitív élmények miatt.

A hetek folytán egyre jobban éreztük magunkat, a munkatársakkal történő beszélgetések egyszerűbbé váltak és a lakókkal is jól el tudtunk beszélgetni. Volt szerencsénk az

otthonban zajló terápiákban is segédkezni. Személyes kedvencem volt az ének terápia, mert jó volt azt látni, hogy az idősek mennyire élvezik a dalok segítségével kiváltott nosztalgikus utazást.

A gyakorlat során több kurzuson is részt vettünk, ahol olyan eszközöket láthatunk és próbálhattunk ki mindannyian, amelyet még azelőtt soha sem, így megegyező útvesztő az ápolási folyamatot. Praktikus fogásokat is elshettünk a felkészítés során, ami az itthoni munkánkat is biztosan egyszerűbbé varázsolja majd.

A melós napok után, otthon sem volt hiány a jó hangulatból, hiszen az öt hét alatt egy jól összekovácsolt csapat lettünk, mintha csak testvérek lennénk. Megismertük egymás értékeit, s már egy mozdulattól tudtuk, hogy a másik mit gondol, mit érez, vagy, hogy mire van szüksége.

De az idő egyre csak repült, és elérkeztünk az utolsó héhez.

Mindenki maradni szeretett volna még, mert annyira jól éreztük magunkat, s tudtuk az elválás nem lesz egyszerű. A tiszteletünkre megrendezett grillparti fantasztikus volt, és csak még jobban maradásra sarkalt minket még akkor is, ha tudtuk, hogy az nem lehetséges.

